

Posudek

Mikysková, Barbora: Kdo dnes tančí lidové tance. Bakalářská práce. Praha, Fakulta humanitních studií UK v Praze 2007, 70 s., 6 příloh.

Barbora Mikysková si zvolila pro svou bakalářskou práci téma nesporně zajímavé a z hlediska mapování zájmových aktivit současné městské mládeže i podnětné. Předmětem jejího zájmu se stali členové tanečního souboru Marjánek z Mariánských Lázní a jejich souborové aktivity. Orientovala se na soubor, který vznikl v roce 1994 vydělením ze širšího dramatického souboru na základě iniciativy a agitace jednotlivců.

Autorka zvolila také osobitý metodický přístup k výběru a vyhodnocení v terénu shromážděných empirických dat. Dle svých slov přijala za základní východisko svého studia aspekt „etnografický“. Empirická data, na nichž svou práci vybudovala, získala zúčastněným pozorováním, polostrukturovanými interview (uvedeny přepisy třech rozhovorů) a anketním šetřením (uvedeny dvě ankety).

K analýze souborové činnosti, společenských vazeb a komunikačních návyků členů tanečního souboru Marjánek z Mariánských Lázní přistoupila B. Mikysková především z pozic vnitřních sociálních vztahů členů souboru a nikoli z pozic klasické taneční folkloristiky. Její přístup nezpochybňuji. Tím spíše, že zohlednila nejen vzájemné postoje dotázaných, ale také jejich postoje k souborové činnosti, k tanci vůbec a ve vzájemné polaritě i k „lidovému“ tanci a k tradičnímu lidovému tanci. Čtenář by ovšem očekával hlubší zamyšlení nad oběma pojmy, a to z pozice autorky i z pozice členů souboru.

Taneční soubor Marjánek patří k tomu typu českých folklorních souborů, které se nesnaží o nastudování a předvádění autentické regionálně diferencované podoby tradičních lidových tanců. Patří k těm souborům, které se velice volně inspirují tradičními lidovými tanci, kreativně na ně navazují a tuto svou kreativitu nevnímají jako krok proti tradici, ani jako její narušení, nýbrž logické vyústění, na něž mají právo. Typ folklorních souborů, které přestaly aspirovat na lokální autenticitu respektuje v současnosti i část tanečních folkloristů. Tedy i ti, kteří se problematikou tradičního lidového tance zabývají z vědeckého pohledu, sledují současné scénické inovace a mechanismy „obohacování“ tradičního tanečního folkloru pro potřeby pódiového předvádění. K jejich studiu této „aktualizace“ však nedílně patří i rozbor nově vytvořených forem tance, tedy vkládaných nových krokových variant a tanečních figur.

Inspirativnost práce B. Mikysková spatřuji již ve výběru souboru, který se rozhodla studovat. Zaměřila se na taneční soubor, jehož vznik iniciovala malá skupinka nadšenců a řad gymnastů a divadelních ochotníků, mladých lidí bez jakýchkoli předchozích vazeb k tradičnímu lidovému prostředí určitého regionu. Mládež novoosídlenec města, města bez kontinuálních tradic tradiční lidové kultury regionu, tak učinila navíc v době, která folklor již neupřednostňovala. Příklon k „lidovému“ tanci (chápanému jako tanec upravený i pro pódiová vystoupení) znamenal pro „zakladatele“ zpestření volnočasových aktivit. Znamenal vlastní volbu. Výběr Chodska jako regionu, na jehož tance se členové souboru zaměří, byl pak

ve své podstatě stejně nahodilý: orientovali se ovšem na ryze český region s dosud praktikovanou tradicí slovesného a hudebního folkloru.

Pro stanovení společenských postojů dospělých členů Marjanku považuji za důležité zjištění priority hodnot, které hledají v účasti na životě a aktivitách souboru. Stejně tak podnětné je i autorčino zjištění komplexnosti pohledu na „lidový“ tanec a na začlenění kostýmu („kroje“) jako jeho nedílné součásti. Je však otázkou, zda lépe a přesněji položené dotazy v uzavřených otázkách anketního dotazníku by nepřinesly přesnější závěry.

Možno konstatovat, že B. Mikysková splnila zadání, které si ve své bakalářské práci vytkla. Nesledovala problém z pozice tanečního folkloristy; proto i zjištění, že téměř úplně pomíjí produkci tanečních folkloristů (nesporně rozsáhlou a zaštitěnou i dvěma českými časopisy) má omezený význam. Dotázat se však možno, proč se autorka při psaní slova folklor nedrží spisovné formy češtiny.

Práce B. Mikyskové odpovídá nárokům kladeným na bakalářské práce a doporučuji ji proto k obhajobě. Hodnotím ji jako práci chvalitebnou a navrhuji 32 bodů.

V Praze 10. 10. 2007.

Mirjam Moravcová